

РЕШЕНИЕ

№ 3403

гр. София, 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1955** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на Й. С. А. срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 ДОПК № ДОК19-ГР94-608-13/09.10.2020 г., потвърден с Решение №СФД20-РД28-335/26.11.2020 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване на сумата в размер на 687.74 лв., за заплатени данъци и такси за 2011 г. за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж.

Жалбоподателят релевира, че органът неправилно тълкува нормата на чл. 129, ал.1 от ДОПК, като счита, че срокът е изтекъл. Сочи, че решението по гр.д. 8627/2011г. на СГС, I-15-и състав е влязло в законна сила на 21.11.2017г. Именно това решение се явявало законното основание за възстановяване на недължимо платения данък, т.е. срокът по чл. 129, ал.1 ДОПК започнал да тече от тази дата и очевидно към датата на подаването на искането не е изтекъл. По изложената причина не е данъчно задължена за този имот поради изначална недължимост, тъй като не са били собственици на имота, включително и в периодите, в които са заплащали данък, преди завеждането на посоченото гражданско дело. Моли съда да отмени административния акт в обжалваната част, като бъде осъден ответника да й заплати сумата от 687,74 лева, представляващи недължимо платени данъци и такси за 2011г. за посочения недвижим

имот.

Жалбоподателят редовно призован в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата си, като уточнява, че със същата оспорва акта, който е потвърден с решението, в частта, в която е отказано да се възстанови посочената сума. В хода по същество изтъква, че срокът за подаване на искането пред административният орган е спазен, тъй като жалбоподателката не е имала възможност да го стори преди влизане в сила на съдебното решение, с което е установено, че не е била собственик. Моли съда да отмени обжалвания акт. Претендира разности, включително адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство на жалбоподателката, която била негова близка.

Ответникът – директор на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и потвърди издадения индивидуален административен акт, потвърден с решението на решаващия орган. Излага съображения, че императивната норма на чл.129, ал.1 е ясна и точна, и не следвало да се тълкува разширително по отношение на предвидения 5 годишен срок. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу искането за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба с вх.№ ДОК19-ГР94-464/08.04.2019 г. от Й. А. и Л. А. е поискано закриване на партидата на имот, находящ се в [населено място], ул.740 № 23 и възстановяване на внесените от тях суми за данъци и такси за 2011 г. или да бъдат приспаднати други данъчни задължения, тъй като с решение от 06.06.2013 г. по гр.д. №8627/2011 г. на СГС, е било признато за установено, че те не са собственици на имота, а собственик била Т. Щ. А.. Приложено е копие от Решение на Софийски градски съд от 06.06.2013 г., с което е установено, че имот в [населено място], ул.740 № 23 е собственост на Т. Щ. А.. С Решение № 820/22.04.2016 г. на Софийски Апелативен съд по гр. дело № 214/2016 г., е потвърдено Решение на СГС от 06.06.2013 г. по гр. дело № 8627/2011 г. по описа на СГС, I -во ГО, 15 състав. Първоинстанционното решение е влязло в сила на 21.11.2017 г., видно от изричното отбелязване /л.207/.

С молба с вх.№ ДОК19-ГР94-608/21.10.2019 г. отново се иска закриване на партидата за имота, както и възстановяване на внесените от тях суми за данъци и такси за 2011 г. или да бъдат приспаднати други данъчни задължения.

С вх.№ ДОК19-ГР94-608-2/12.11.2019 г. чрез началника на отдел „ОП - О. купел" е подадена жалба до Административен съд София – град срещу мълчалив отказ на Началник отдел „Общински приходи“ О. купел- Столична община, за заличаване на недължимите суми по партидата за имота на ул.740 № 23 и за възстановяване на внесените суми за 2011 г.

С определение № 4743/30.06.2020 г., влязло в сила на 25.08.2020 г. Административен съд София - град, III -то отделение, 36 състав, оставя без разглеждане жалбата на Л. А. и Й. А., изпраща я на Директора на Дирекция „ПАМДТ" за произнасяне по компетентност, като същата е постъпила в Дирекция „Общински приходи“ с вх. № ДОК19-ГР94-608-10/23.09.2020 г..

С Решение № СФД20-РД28-217/28.09.2020 г. на Директора на дирекция „Общински приходи" при Столична община е отменен мълчалив отказ за издаване на Акт за

установяване на задължения по чл.107 ал.3 от ДОПК. Със същото решение е върната преписката на началника на отдел „Общински приходи - В. и О. купел" за образуване и законосъобразно провеждане на повторно административно производство по чл.107, ал.3 от ДОПК.

На 09.10.2020 г. е издаден обжалвания Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 ДОПК № ДОК19-ГР94-608-13/09.10.2020 г. В същия е посочено, че за недвижим имот в [населено място], район О. купел, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж, на основание чл.11 Закона за местни данъци и такси, чл.8 от Наредба за определяне на размера на местните данъци, чл.64 ал.1 от ЗМДТ и чл.18 ал.4 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, лицето Й. С. А., ЕГН [ЕГН] не дължи данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. Със същия АУЗД искането за възстановяване за сумата от 687.74 лв. за процесния период 2011 г. е оставено без уважение, като органът се е позовал на нормата на чл.129 ал.1 от ДОПК, а именно, че искането се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон не е предвидено друго. Прието е, че искането е подадено през 2019 г. с молба с вх.№ ДОК19-ГР94-608-2/12.11.2019 г. Срокът по чл.129 ал.1 от ДОПК е преклузивен и нарушаването му води до невъзможност лицето да упражни законосъобразно правото си на прихващане/възстановяване.

АУЗД е оспорен по административен ред пред директор дирекция „Общински приходи“- Столична община, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване за сумата от 687.74 лв. за процесния период 2011 г. и с Решение №СФД20-РД28-335/26.11.2020 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община е потвърден Акт за установяване на задължение по чл. 107. ал. 3 от ДОПК № Д. 19-ГР94-608-13/09.10.2020 г., издаден от административния орган по приходите Н. Г. Н.- И. на длъжност старши инспектор в отдел “ОП - В./О. купел" на дирекция “Общински приходи" към направление “Финанси и здравеопазване" при Столична община.

Приета по делото е административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144, ал. 1 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, съдебният контрол за законосъобразност, обхваща проверка за компетентност на органа- издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон при издаването им. Оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал.1 от ЗМДТ– Н. Г. Н.- И.- старши инспектор в отдел „ОП-О. купел“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, оправомощена със заповед №СО15-РД-09-504/20.04.2015 г. /л.31/.

При издаването на обжалвания акт е спазена предписаната от закона писмена форма, като са изложени мотиви, които позволяват на съда да извърши проверка относно спазването на материалния закон.

Потвърждаващото решение също е издадено от компетентен орган- М. Г. М.-директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, оправомощен със Заповед №СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. /л.25/.

По делото няма спор, че за 2011 г. жалбоподателката е заплатила дължимите данъци за имота, както и че с влязъл в сила съдебен акт на 21.11.2017 г. е признато за установено, на основание чл.124, ал.1 ГПК, спрямо Л. С. А. и Й. С. А., че Т. Щ. А. е собственик на основание чл.92 ЗС на недвижим имот с административен адрес: [населено място], в.з. „Горна баня“, ул.740 №23.

Безспорно установено е, че с Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 ДОПК № ДОК19-ГР94-608-13/09.10.2020 г. е установено, че Й. С. А., ЕГН [ЕГН] не дължи данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. за недвижим имот в [населено място], район О. купел, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж, на основание чл.11 Закона за местни данъци и такси, чл.8 от Наредба за определяне на размера на местните данъци, чл.64 ал.1 от ЗМДТ и чл.18 ал.4 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. В тази част акта не е обжалван.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на АУЗД, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване на сумата в размер на 687.74 лв., за заплатени данъци и такси за 2011 г. за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, ул.740 № 23, представляващ жилищна сграда с гараж. Мотивът на административният орган е, че в случая не е спазен срока по чл.129, ал.1 ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл.129, ал.1 ДОПК прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанията за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго.

В случая жалбоподателят в настоящото производство е направила искането си с молба с вх.№ ДОК19-ГР94-464/08.04.2019 г. и с последваща молба с вх.№ ДОК19-ГР94-608/21.10.2019 г. за възстановяване на внесените от тях суми за данъци и такси за 2011 г. или да бъдат приспаднати други данъчни задължения.

Правилно е приел административният орган, че визираният от законодателя 5-годишен срок на подаване на искането за прихващане или възстановяване е преклузивен, но е неправилен изводът му, че искането, подадено през 2019 г. /погрешно посочено, че е с молба от с вх. №ДОК19-ГР94-608-2/12.11.2019 г./ за възстановяване на сумата от 687.74 лв. за данъци за периода 2011 г., е подадено след изтичането на този срок.

Началото на срока за подаване на искането за възстановяване е 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанията за възстановяването. В конкретния случай основанията за възстановяването, както правилно е посочил жалбоподателя е влязлото в сила решение, с което е установено, че А. не е собственик на процесния имот. Преди установяването на този релевантен факт за недължимост на публичните задължения на субекта, не може да възникне основанията за възстановяване по чл.

129, ал. 1 АПК. В процесния казус, съдебното решение е влязло в сила на 21.11.2017 г., следователно, петгодишният срок за подаване на искането за възстановяване започва да тече от 01.01.2018 г. При това положение срока е безспорно спазен, защото искането е подадено още на следваща година /2019 г./.

Освен това следва да се отбележи, че неспазването на срока е основание да не се разглежда искането, а не да се остави без уважение.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че следва обжалвания акт да бъде отменен като незаконосъобразен в оспорваната част, а преписката върната на органа по приходите за произнасяне по същество съгласно дадените указания в настоящето решение.

Предвид изхода на делото, настоящият съдебен състав намира искането за присъждане на разноски за основателно. Отговорността за разноските в съдебното производство е обективна, невиновна отговорност. Фактическият състав, при който тя се поражда е съвкупност от следните юридически факти: неоснователно предизвикан правен спор, направени разноски за водене на делото по повод на този спор и съдебен акт, в полза на страната, която претендира разноските. В случая и трите предпоставки са налице. С оглед на това и в съответствие с чл.143, ал.2 АПК решаващият съд трябва да присъди направените разноски, които са доказани в размер на сумата от 10 лева, представляваща заплатена държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение в минимален размер, с оглед нормата на чл. 38, ал. 2 във връзка с чл. 38, ал. 1, т.3 от Закона за адвокатурата вр. чл. 8, ал. 1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Дължимостта на разноски за адвокатско възнаграждение не се изключва от факта, че на оспорващия е оказана безплатна адвокатска помощ, като в сключения договор за правна защита и съдействие е посочено, че основанието за предоставяне на безплатна помощ е на „близка“ /л.201/. За да упражни правото си на присъждане на адвокатско възнаграждение, е достатъчно адвокатът да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че такава се предоставя безплатно на някое от основанията по чл. 38 от ЗА, като наличието на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване. Това е така, тъй като разноските се присъждат в зависимост от изхода на делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. С. А., ЕГН-[ЕГН] Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 ДОПК № ДОК19-ГР94-608-13/09.10.2020 г., издаден от старши инспектор в отдел „ОП-О. купел“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД20-РД28-335/26.11.2020 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта, в която е оставено без уважение искането за възстановяване на сумата в размер на 687.74 лв., за заплатени данъци и такси за 2011 г. за недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, ул.740 № 23.

ВРЪЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА на дирекция „Общински приходи“ при Столична община за произнасяне по искането съобразно указанията, дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на " Й. С. А., ЕГН-[ЕГН], разноси в размер на 310 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: